

ת"ד 1427/09/13 - מדינת ישראל נגד קטרין -אן וינד

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

08 אפריל 2014

ת"ד 1427-09-13 מדינת ישראל נ' וינד

בפני כבוד השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שי וינר

נגד

קטרין -אן וינד ע"י ב"כ עו"ד ארגמן

גזר דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרימת תאונת דרכים ביום 24.5.13 עת נהגה כלי רכב מסוג אמבולנס. אירוע התאונה המתואר בכתב האישום מייחס לנאשמת כניסה לצומת כאשר בכיוון נסיעתה דלק אור אדום ברמזור, וכתוצאה מכך פגע האמבולנס בו נהגה ברכב אחר אשר נכנס לצומת בחסות האור הירוק.

ברכב המעורב נהגה הגב' גרידין אסתר אשר נחבלה כתוצאה מהתאונה חבלות של ממש כמתואר בסעיף 4 של כתב האישום.

אין מחלוקת כי אין המדובר בחבלות שוליות, שכן הנהגת המעורבת שברה את אגן הירכיים, נזקקה לאשפוז, לניתוח ולטיפולים רפואיים ממושכים.

יחד עם זאת, לא הובאו לבית המשפט ראיות המראות נכות צמיתה כתוצאה מהתאונה וגם החלטת בית המשפט לדחות את הדיון כדי לאפשר לנפגעת או לב"כ מטעמה להגיע לדיון ולהעיד, הובילו בסופו של יום להחלטה של הנפגעת שלא להתייצב לדיון וכך גם בחר בא כח הנפגעת אשר היה בקשר עם התביעה ואף הצג מסמכים רפואיים (מלפני כחצי שנה) ביחס למצבה של הנפגעת.

מתחם הענישה ביחס לעבירה של גרימת תאונה בה נגרמו למעורבים חבלות של ממש, הוא מתחם רחב ותלוי במידה רבה בתוצאות התאונה.

רף הענישה מתחיל כפי שקבע המחוקק בשלושה חודשי פסילה בפועל, כאשר בנסיבות של פגיעות חריגות הכוללות נכויות צמיתות קשות, עשוי להגיע המתחם לשנים ארוכות של פסילה ואף לעונש של מאסר בפועל.

המחוקק הוא אשר יצר זיקה בין תוצאות התאונה לענישה הראויה בכל מקרה ומקרה, כאשר בתיקים מסוג זה, רף הרשלנות נלקח בחשבון אך מצב הנפגעים הוא אשר מוביל את קו הענישה המרכזי.

אף שמצב הנפגעים באירוע תאונתי, לא פעם אינו קשור כלל לרף הרשלנות ויש בו אלמנט אקראי, ניגזרת הענישה בסופו של יום, הן בהתאם לפסיקה והן בהתאם לחקיקה מתוצאות התאונה.

כשיקול נוסף לצורך קביעת הענישה, על בית המשפט לקחת בחשבון גורמים נוספים כגון ותק הנהיגה, עבר תעבורתי, שאלת קבלת האחריות ונסיבות האירוע התאונתי עצמו אשר הובילו לתוצאה הקשה.

בפרשה שבפני, יש לקחת לזכות הנאשמת את כל הפרמטרים שציינתי לעיל:
הנאשמת הודתה ולקחה אחריו מלאה ביחס להתרחשות התאונה ותוצאותיה.
הנאשמת אוחזת ברישיון נהיגה משנת 1988, ואין לחובתה אף לא דוח חנייה אחד.
התאונה עצמה התרחשה עת עסקה הנאשמת בהתנדבות בנהיגת אמבולנס, כאשר היא מפנה בפינוי חירום חולה בכלי רכבה, ובמצב זה נכנסה באור אדום לצומת הכל כדי להחיש את פינוי הפצוע לבית החולים.
נכון כי בהתאם לחוק, הגם שרשאית הנאשמת לחצות צומת באור אדום, חובה עליה לנהוג בזהירות ובוודאי שלא לגרום לתאונה, אך ברור באותה הנשימה כי אין המדובר בסיטואציה רגילה של התעלמות מחוקי התנועה או ברשלנות הנובעת מאדישות למתרחש.
המדובר בעיני ברף נמוך של רשלנות בסיטואציה הספציפית בה הייתה הנאשמת.
ניסיון הנאשמת לחצות צומת מהר ככל הניתן כדי לסייע בהצלת חיים, הוא אשר הוביל לחוסר תשומת הלב וחוסר הזהירות שגרמו בסופו של יום לתאונה.
המדובר בעיני בנסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות ענישה שתתאם נסיבות אלה.
מעבר לקביעותי לעיל על רקע העובדה כי הנאשמת נעדרת כל עבר תעבורתי, יש לקחת בחשבון גם את העובדה כי הנאשמת אם ל-7 ילדים, בעלה אינו נוהג בעצמו בשל קושי בריאותי שתואר על ידה, ועובדתית מתגוררת היא בשדה בקר.
גם נתונים אלה ילקחו בחשבון לצורך קביעת הענישה הסופית.
מול כל השיקולים לקולא, ניצבת עדיין פגיעתה הקשה של הגב' אסתר גרידין, שכל חטאה היה כי ניסתה לחצות צומת עם רכבה בחסות האור הירוק.
סבלה של הנפגעת כתוצאה מהתאונה צריך לקבל ביטוי במסגרת שיקולי גמול ואף שיקולי הרתעה בפרשה זו.
עקרון ההלימה שבתיקון 113 מחייב קביעת עונש הולם, ויצירת הלימה בית תוצאות התאונה והתוצאה העונשית. כתוצאה מרף החבלות בפרשה זו, אין מנוס מענישה הכוללת פסילת רישיון מוחשית.
כתוצאה מיתר הנסיבות המקלות לעיל, יש הצדקה לסיווג הפסילה ברובה לכלי הרכב בו נהגה הנאשמת בזמן התאונה ולהימנעות מרכיב עונשי של מאסר.
ביחס לקנס, זה יהיה מידתי כאשר פיצוי לנפגעת ינתן במסגרת הליכי הפל"ד לגביהם עודכנתי כי הם מתנהלים.
לאחר ששקלתי את כל השיקולים לעיל החלטתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 1000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק את רישיון הנהיגה לתקופה של 18 חודשים.

הפסילה תסווג כך שב-45 הימים הראשונים תחול על כל סוגי הרכבים, ולאחר מכן תסווג הפסילה כך שתחול

על רישיון נהיגה לנהיגת כלי רכב מסוג אמבולנס בלבד.

מורה על עיכוב ביצוע עונש הפסילה למשך 90 יום מהיום.

ג. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' ניסן תשע"ד, 08 אפריל 2014, במעמד הנוכחים.